

In Frankrijk slapen journalistes en politici zo vaak op één kussen dat niemand er nog van opkijkt

Posted on 27 augustus 2026 by René ter Steege

Wat zouden we in Nederland vinden van een populaire presentatrice van het *NOS Journaal* die zich in verkiezingstijd laat fotograferen in een innige omhelzing met een linkse kandidaat-premier? Het zou, zacht gezegd, een vreemde indruk maken. Morrende kijkers, vooral ter rechterzijde, zouden hun oordeel over de 'linkse' NOS zien bevestigd. En de 'staatsomroep' zou haar verwijten dat ze het nagestreefde neutrale imago beschadigt.

Fransen, echter, zien het probleem niet echt. En zo poseerde dezer dagen Léa Salamé, de belangrijkste presentatrice van het journaal van de publieke omroep, op een Corsicaans strand met de socialistische presidentskandidaat Raphaël Glucksmann. Tot hun middel in zee, geheel opgaand in een kus die 'toevallig' werd vastgelegd door een fotograaf van *Paris Match*.

Eerder leek het een geënceneerd kiekje ter voorbereiding op de aankondiging,

afgelopen zondag, van Glucksmanns kandidatuur. Salamé, een geliefde televisiepersoonlijkheid, stopt met presenteren van het journaal. In elk geval tot de verkiezingen, over acht maanden. Verliest haar 'compagnon' – ze zijn niet getrouwd – dan kan ze haar oude rol weer oppakken. Bij winst wordt dat lastig, een *première dame* die elke avond om acht uur het nieuws voorleest is toch moeilijk denkbaar. Hoewel, een van Salamé's voorgangsters bij het journaal ging parttime door nadat haar man was benoemd tot minister.

Weinig interesse

De foto in *Paris Match* – dat vaak wordt ingeschakeld door bekende Fransen die hun romance willen 'delen' – interesseerde weinigen. Misschien omdat de Fransen zo gewend zijn aan de nauwe verwevenheid van de levens en carrières van journalistes (v) met die van politici (m). Salamé behoort tot het vijftiental mediavrouwen dat sinds het begin van de jaren tachtig een verhouding kreeg met politici, zo blijkt na kortstondig rondneuzen in de archieven van de Franse (roddel)pers.

Sommige romances liepen uit op een huwelijk of een langdurige relatie, andere eindigden in tranen, vooral van de vrouwen. Zoals van Valérie Trierweiler, de oud-journaliste van *Paris Match* die met president François Hollande kortstondig in het Elysée verbleef. In het boek *Toujours l'amour. Liefde, lust en bedrog in Frankrijk door de eeuwen heen* (2023) van Henk Steenhuis leren we dat het presidentieel paleis toen tevens diende als decor voor kluchten van Georges Feydeau.

In dit stukje noemen we alleen journalistes die werkzaam zijn of waren bij landelijk verspreide kranten en tijdschriften, radio en televisie en nieuwssites. Hun partners of echtgenoten moeten president of presidentskandidaat (geweest) zijn, premier, partijleider, minister of staatssecretaris. De lat ligt dus hoog.

Kwamen we de laatste jaren dan geen gevallen tegen van het omgekeerde, van mannelijke journalisten als partner van vrouwelijke ministers? Twee, in beide gevallen ministers van Sport die met sportjournalisten trouwden. Ook werd een bekende journalist van radio en tv enige tijd op non-actief gesteld wegens zijn romance met een 'beleidsadviseuse' van een minister. Hoger gaat het niet.

François Mitterrand had, voordat hij in 1981 voor het eerst president werd, een verhouding met de correspondentie in Frankrijk van de Zweedse publieke omroep.

Ook een van de inmiddels hoogbejaarde iconen van de Franse politieke journalistiek, Michèle Cotta, had iets met hem. Een andere vrouwelijke journalistieke coryfee in die jaren was getrouwd met de minister van Justitie. Minnaressen van de latere presidenten Jacques Chirac en Nicolas Sarkozy werkten voor de conservatieve krant *Le Figaro*. De specialiste in milieuzaken van RTL, de best beluisterde radio-omroep, kreeg een verhouding met de leider van de Groenen. Ze hielp hem zelfs bij het schrijven van zijn verkiezingsprogramma.

Bij rechts en bij links

Volgens een onderzoeker van het Franse media-instituut INA werd Mitterrand ooit op tv geïnterviewd door twee journalistes, en drie mannelijke collega's, die getrouwd waren met zijn ministers. Vier ministers van president Hollande leefden samen met vrouwen uit de journalistiek.

Ze zijn of waren niet alleen werkzaam bij rechtse media als *Le Figaro*, maar ook bij het linkse weekblad *L'Obs*, het economische blad *Les Échos* of het katholieke *La Croix*. De gezaghebbende krant *Le Monde* gaf de chef(fin) van de politieke redactie een andere functie wegens haar verhouding met een adviseur van de toenmalige premier Gabriel Attal.

Britse en Amerikaanse media drijven graag de spot met het Franse huwelijk tussen journalistiek en politiek, dat eerlijke berichtgeving in de weg zou staan. Simon Kuper van de *Financial Times* schreef ooit: 'Als Franse journalisten de machthebbers de waarheid zeggen, gebeurt dat vaak op het hoofdkussen. In hun artikelen zijn ze voorzichtiger.'

Hand in eigen boezem

Soms steken Franse media de hand in eigen boezem, zoals in 2011 toen Dominique Strauss-Kahn in New York werd gearresteerd wegens aanranding van een Afrikaans kamermeisje. 'DSK', oud-minister van Financiën, was toen directeur van het IMF. Hij was getrouwd met, ja hoor, de journaliste Anne Sinclair, die destijds in de media hiërarchie nog hoger stond dan Léa Salamé nu.

Hadden Franse media hun beroemde collega Sinclair beschermd door te zwijgen over eerdere seksuele strapatsen van haar man? Zoals ze ook hadden gezwegen over het hardnekkig vreemdgaan van presidentskandidaten Sarkozy en Hollande,

en hen daarbij hielpen de mythe in stand te houden dat het koek en ei was met hun officiële partners?

Geen wonder dat volgens een peiling van *La Croix* 69 procent van de Fransen vindt dat hun media niet onafhankelijk zijn. Net als in Nederland hekelt rechts in Frankrijk de beweerde linkse vooringenomenheid, vriendjespolitiek en spilzucht van de publieke omroep. Privatisering is dan ook het lot van onder meer France 2, de omroep van Léa Salamé, als de radicaal-rechtse Marine Le Pen in mei volgend jaar president wordt.

Waarnemers wijten het hoge ons-kent-ons gehalte in de Franse media en politiek aan vriendschappen en amoureuze relaties opgedaan tijdens studies aan dezelfde opleidingsinstituten voor de bestuurlijke, intellectuele en media-elites.

Vaste prik

Fulmineren tegen het 'politiek-mediatische establishment' is al decennialang vaste prik bij radicaal-rechts. Het verhinderde Léa Salamé niet om uit te groeien tot een geliefde Française met een vleugje Levant. Als klein meisje ontvluchtte ze Libanon met haar ouders. Ze leerde de joodse Raphaël Glucksmann in 2015 kennen tijdens het praatprogramma op tv waaraan ze nog steeds is verbonden. Beiden zijn 46 jaar en hebben samen een zoon, Gabriel.

Glucksmann, ooit schrijver en cineast, heeft ook een zoon met de Georgische oud-minister van wie hij is gescheiden. Hij is Europarlementariër, leidt het splinterpartijtje Place Publique en acht de radicaal-linkse presidentskandidaat Jean-Luc Mélenchon, die hem antisemitisch bejegende, een even groot gevaar voor Frankrijk als Marine Le Pen.

Tijdens de verkiezingscampagne moet Salamé zich ver van hem houden, maar Glucksmanns status als 'partner van' een van Frankrijks populairste mediavrouwen zal hem zeker niet schaden.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee? [**Doneren kan zo**](#). **Hartelijk dank!**